

Charlenes verden *af Lotte Bay*

Lyden af en bildør, der smækkede, afbrød mine tanker. Jeg strakte mig lidt, så jeg kunne kigge over de lyse køkkengardiner og ud på parkeringspladsen mellem plænen og den gule blok, jeg bor i. Det kunne jo ikke være Lulu derude, for hun var flyttet fra blokken flere måneder tidligere, men jeg skulle alligevel lige se, om det var hende.

Lulu – min gode veninde, som havde boet på anden sal med sine tre børn. Vi havde delt mange ting og havde egentlig meget til fælles. Vi var begge sygemeldt pga. stress, alene med tre vilde unger, sad i klemme i det sociale system og havde opslidende ægteskaber bag os. Hun havde kun været skilt i et halvt år, og livet var så hårdt ved hende, at hun fem måneder forinden denne dag havde forsøgt selvmord. Det var en anden af hendes veninder og jeg, der fik tilkaldt ambulancen. Hun blev udskrevet efter et døgn og fik en henvisning til en psykolog, som hun ikke fik brugt.

Lulu havde forandret sig meget efter sin skilsmisse. Hendes før mørke stryghnsfarvede hår var blevet flammende rødt nu. De bløde fald i hendes skulderlange hår stod i stærk kontrast til hendes fine markerede ansigt og smalle næse. Hun havde tabt sig en hel del og klædte sig ofte, så både hendes navlepiercing og tatoveringer på overarmene og maven kom til syne. Hendes øjne var grønne, hvilket hun fremhævede med linser, når hun skulle på dates. Hun kunne sende blikke, der fik det til at isne i mig – der var noget mystik over hende – og date, det gjorde hun flittigt. Som regel

var det veltrimmede mænd fra et site på nettet, men hun datede også piger.

– Så er det i dag – der kommer én kl. 12, kunne hun ringe og fortælle mig. Så stod jeg netop dér ved køkkengardinet for at se, hvad det nu var for én, hun skulle hygge sig med, og efter daten fortalte hun gerne, om det havde været godt, og om de skulle ses igen.

– Jeg er glad for, at jeg er ovre alt dét dateri, betroede jeg Lulu en dag, vi sad over kaffen ved mit køkkenbord bag de lyse gardiner. – Jeg har fundet manden i mit liv, og ham holder jeg fast i!

– Du drømmer ikke om, hvor meget det glæder mig, kommenterede Lulu. Bob virker også til at være en rigtig hyggefætter og helt anderledes end dine tidligere kærester.

Jeg kunne kun give hende ret, og hun fortsatte:

– Jeg trænger også til at møde den helt rigtige snart – vær du glad for, at Bob slet ikke er min type, grinede hun.

Bob og jeg havde været venner i flere år, og Lulu havde mødt ham hos mig. Han var lettere erotisk buttet, havde det kønneste runde ansigt og de smukkeste blå øjne, der virkelig gav mig sug i maven. Han var død charmerende, en hamrende god ven og havde en stor portion humor. Vores tætte venskab havde udviklet sig til kæresteri, og vi var blevet forlovet få måneder inde i forholdet. Vi havde mange odds imod os, da vi begge var alene med tre børn og dermed havde en travl hverdag, men vi var helt enige om, at intet skulle komme imellem os.

Tingene ændrede sig imidlertid. Bobs hverdag med børnene og jobbet krævede sin mand. Han meddelte mig en dag, at han var nødt til at tage

en pause fra mig. Jeg havde set det komme, men han havde dog givet udtryk for, at alt var okay, så hans melding slog mig alligevel hårdt. Jeg var sønderknust – havde knuder i maven over det, men vidste samtidig, at jeg var nødt til at give ham den ro, han havde brug for. Jeg var sygemeldt og havde derfor mere ro på min tilværelse ... mere overskud og dermed også mere tid til at tænke over tingene.

En uges tid senere fortalte Lulu, at hun skulle flytte fra byen. Hun havde fundet et hus på landet med udsigt over sø og marker, og hun mente, det var dér, hun skulle finde lykken. Jeg havde buret mig inde på grund af min sorg over Bobs forsvinden ud af mit liv. Lulu måtte ikke se mig ked af det, men den dag hun kom forbi for at fortælle det med flytningen, brød jeg sammen foran hende.

Jeg higede efter at tale med Bob, søgte svar på mine spørgsmål, en ordentlig forklaring på, hvor 'vi' stod, og det delte jeg med Lulu:

– Jeg er så frustreret, at det æder mig op ...

– Skal jeg tage en snak med ham, tilbød hun.

Det kan jo godt være, han har nemmere ved at åbne sig overfor mig.

– Ja tak, sukkede jeg, jeg kunne bare godt tænke mig at vide, hvor jeg står ... samtidig er jeg bange for, om han kan finde på at skade sig selv.

Jeg lagde mærke til, at Lulu kiggede ned i bordet, da jeg sagde det. Hendes ildrøde hår lyste op i køkkenet, og jeg følte en vis lettelse over at få sat ord på min store sorg og dybe frustration.

Dagen kom, hvor sommerens store festival i byen skulle stå. Jeg følte mig hængt. Min tærede krop var fire kilo tyndere end bare to uger tidligere, og

jeg havde virkelig ikke lyst til fest. Bob og jeg skulle have fulgtes ad, men når omstændighederne var som så, var han taget med nogle venner i stedet.

Morgenen startede med, at jeg glattede Lulus hår.

– Har du hørt noget fra Bob? spurgte jeg.

Jeg havde spurgt hende hver dag de sidste to uger, siden hun tilbød at tage snakken med ham.

– Nej, overhovedet ikke ...

Bob havde taget kontakt til mig igen, men han var meget reserveret. Jeg kunne ikke tyde hans signaler, og jeg turde ikke spørge af frygt for, at han skulle føle sig presset.

– Han siger intet til mig, betroede jeg hende.

– Fuck nu ham, nu skal vi på festival og fyre den af – skål!

Hun tog en slurk af den kolde Ice, og jeg skålede med.

Hen på eftermiddagen gik mit favoritband på scenen. Jeg stillede mig op foran ... og tvang mig selv til at suge indtrykkene helt ind i min sjæl. Jeg følte rytmen i luften og lukkede mine øjne en kort stund for virkelig at fokusere på bare at nyde. Jeg ved ikke præcist, hvad der skete, men da jeg åbnede øjnene igen, så verden anderledes ud og lige foran mig stod bandets forsanger ... hvilken skøn følelse af samhørighed ... Det var, som om hans stemme trak alle følelserne ud af mig, og solens varme på mine bare skuldre aede mig blidt ... jeg følte mig levende, jeg smilede og fulgte forsangeren i linjerne *Cause we are full of in betweens – two beats on a tambourine, we can never get enough, if you don't fight for your love...*

Tårerne kildede, da de sneg sig ned ad mine kinder under de store spejlglas i mine solbriller,

knuden i min mave syntes mindre for hvert beat i musikken, og jeg hørte mine tanker synge til mig ... nyd det ... elsk det ... livet er for kort til at lade det negative overskygge en dag som i dag ... tårerne tørrede stille ind, mens jeg lod min krop opsluge rytmen og forberedte mig på at danse igennem resten af festivalen. Og jeg dansede!

Ud på natten vandrede jeg gennem de tomme gader, godt brugt og en del fede festivalminder rigere. Jeg gik forbi Bobs lejlighed og bankede på ... Jeg savnede ham frygteligt. Var rendt ind i ham på festival-pladsen, men han var mere optaget af sin mobiltelefon, så jeg fortsatte forbi ham. Han åbnede ikke døren, og jeg gik hjem ...

Hen på formiddagen vågnede jeg ved, at Lulu ringede. Hun havde fået et migræneanfald, lige før festivalen sluttede, så hun havde taget en taxa hjem. Bob sendte en sms til mig – det gav et sug i min mave af glæde. Han skrev, at han håbede, jeg var kommet godt hjem. Han havde taget en taxa hjem til sig selv, da festivalen sluttede. Jeg undlod at fortælle ham, at jeg havde været forbi hans lejlighed ...

Lulu kom til kaffe om mandagen.

– Puha, så dårligt jeg fik det i lørdags! Det var da nederen at tage hjem så tidligt. Ville gerne have været med i byen.

– Det var også en fed tur, forsikrede jeg hende, det blev det da i hvert fald. Mødte du Bob derude på festivalen?

– Ja, jeg så ham lige kort, men han var da så stiv, at han ikke var til at snakke med, sagde hun.

– Han tog også hjem, da det sluttede, fortalte jeg.

– Jeg er inde i sådan en jeg-har-fået-nok-af-mænd-periode, sagde Lulu pludselig, imens hun pillede ved en tot af det røde hår.

– Det var da på tide, sagde jeg smilende.

– Ja, jeg må vist være klar til at falde lidt til ro. Jeg har så meget, jeg ikke kan overskue, og jeg skal flytte om to uger ... jeg er ikke begyndt at pakke endnu!!

Lynhurtigt fik jeg arrangeret, at hun kunne låne flyttekasser af en af mine veninder, og hun fik ringet til børnenes nye skole også, mens vi sad over kaffen.

Et par dage senere lånte jeg Bobs yngste søn. Han legede så godt med min den yngste, og de gik på samme stue i børnehaven, så jeg hentede dem begge der. Bob var kun glad for lidt aflastning, og han ville hente drengen hos mig efter spisetid.

Imens vi sad og spiste, begyndte drengen at fortælle ...

– Min far har fået en ny kæreste!

Jeg forsøgte at overbevise mig selv om, at det var én af hans sædvanlige historier, men spurgte:

– Nåh, har han det?

– Ja, og ved du hvad, Charlene? Hun hedder Lulu! Hun bor lige heroppe, sagde han med munden fuld af mad og iver i stemmen, imens han pegede op i loftet. – Og de KYSSER og BOLLER!!

Jeg rejste mig fra bordet. Hvordan det lykkedes mig, ved jeg ikke. Jeg følte en frygtelig kvalme, en isnende lammelse ... og jeg rystede uhæmmet.

Jeg sad i sofaen, da Bob kom ind ad døren for at hente sin søn. Hvor lang tid der var gået, siden jeg havde fået nyheden serveret, ved jeg ikke.

– Sig mig lige, har du set et spøgelse? spurgte Bob.